

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Anna Premoli

QUESTO AMORE SARÀ UN DISASTRO

Copyright © 2019 Newton Compton editori s.r.l., Roma

This edition published in agreement with the Proprietor through MalaTesta
Literary Agency, Milan

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04084-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

OVA JE
LJUBAV
KATASTROFA
U NAJAVI
ANA PREMOLI

Prevela Jelica Petković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Gradu Milanu, koji je moj odraz
i kada je magla i kada sija sunce*

*Zajedno u svemu, večni san
Na ovoj planeti samo nas dvoje
Duša i tela razdvojenih
A onda u trenu sjedinjenih
Ali ne osećam krv da u tebi teče.*

Bluvertigo, Zajedno u svemu

*Previše razmišljaš. Zašto se uopšte razmišlja o ljubavi?
Da bih te više voleo. Kad razum zapoveda, sve postaje
moćnije.*

Italo Kalvino, Baron na drvetu

*Trudim se da ulažem u poslove koji su toliko divni da idiot
može da ih vodi. Jer, pre ili kasnije, to će se i desiti.*

Voren Bafet

PRVO POGLAVLJE

EDOARDO

Za većinu je ljudi preziranje ponedjeljka ujutro poput neke trivijalne obaveze. Vrsta društvenog običaja koji odgovara preciznim pravilima urezanim u kamen prema svetoj volji mišljenja mase.

Nikad tu nije reč o nekim bitnim stvarima. Umesto toga, mnogo je bolje objaviti rat ponedjeljku.

Dobra stvar je u tome što ja apsolutno nisam kao velika većina ovaca koja naseljava svet, jer inače ne bih mogao da uživam u fantastičnom jutru ovog ponedjeljka. Da, ponoviću jeres: volim ponedjeljak ujutru. Nije mi jasno zašto bi ga trebalo mrzeti više od bilo kog drugog dana, na primer petka, koji uživa status kraljice bala. Na kraju krajeva, radimo identične stvari stvari u oba dana, iako ne želimo to da priznamo.

U svakom slučaju, dan obećava: temperatura vazduha savršena, nebo prilično plavo za april u Milanu, radio isključen da bih mogao potpuno da uživam u jedinoj muzici koja me zanima trenutno ovog jutra, to jest muzici koju proizvodi moj *maserati GT*. Četiri stotine šezdeset konja koje ne bi trebalo toliko da teram po gradu da ova divota ne stiže od nule do stotke za četiri zarez osam sekundi. Toliko ti je potrebno da izduvaš nos.

Stvarno to kažem, jer koje to druge stvari mogu da se urade za slično vreme, a da se iskusi isti uzbudljivi osećaj? I ne, nisu dozvoljeni banalni odgovori poput hrana i seks, zato što, ponavljam, pet sekundi ovog blaženstva apsolutno je nepobedivo. Siguran sam.

Eto zašto, koristeći nedostatak saobraćaja – tek je osam i deset – stupajući na Korso Venecija, ne uspevam da odolim iskušenju da pritisnem gas do daske. Muzika koju je proizveo veličanstveni motor V8 ferari od 4,7 litara silovito osvoji prostor. Oko mene poneko zatrubi, neko mi opsova sve po spisku, ali znam dobro da su potajno samo ljubomorni: na kraju krajeva, ja sam mlad muškarac (sa kosom još uvek na glavi) za volanom automobila koji nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Uglavnom slični primerici ovakvih mašina idu uz osedele ugojene preduzetnike. Dakle, na mom spisku stvari koje ću imati pre četrdesete upravo je bilo posedovanje jednog *maseratija*.

Za nekoga ko, poput mene, dolazi iz najudaljenijeg predgrađa, zadatak je bio sve samo ne lak, ali sam uspeo. A takođe je sjajno to što je ovo već moj drugi *maserati*.

Zahvalan sam i zelenom pokretu gradske uprave od pre nekoliko godina, koja je uvela poznati tiket za prolazak u stari deo grada. Ja, srećni i zadovoljni stanovnik centralnih kvartova otkad sam se nedavno preselio u Moskovski kvart, nalazim se sada u zavidnim uslovima, zbog čega mogu da prolazim prilično prohodnim ulicama.

Ne uspevam da razumem kako se može definisati „ekološka svesnost“, porez koji u stvari zahteva da danak plate svi oni koji nemaju dovoljno debeo novčanik da bi mogli sebi da priušte kuću u jednom od najboljih delova grada i stoga predviđa da zagađenost treba da ostane na upotrebi i potrošnji kod onih manje imućnih. Čist vazduh u centru, okolo smog... Kakav apsurd. Gotovo da sam ogorčen, samo kad bih bio tip politički korektne osobe.

Ali očigledno da nisam. Ni slučajno. Za razliku od drugih, ne pretvaram se da me zanimaju dobročinstva i politički korektni ciljevi. Stoga, molim vas, samo napred i pretvarajte se da ste svi veliki ekolozi.

Što se mene tiče, nastaviću neometano da vozim moj *maserati* slobodnim ulicama grada.

Stigavši prerano na Trg San Babila, naglo sam usporio i skrenuo u Via Montenapoleone. Radnje su još uvek zatvorene i ljudi koji hodaju stremeći uspešnim karijerama svi su se uputili ka nekoj kancelariji. Na sreću, fali još nekoliko sati do otvaranja radnji i dolaska turističke faune u potrazi za što boljom fotkom.

Moje krajnje odredište je hotel *For sizons* u Via del Đezu. Došavši do cilja, zakočih, dajući dodatni posao mojim superefikasnim *brembi* kočnicama. Fantastična kompanija i fantastičan finalni proizvod. Uprkos tome šta bi ko mogao pomisliti, retko se dešava podudarnost ta dva elementa.

Izašao sam a da se nisam udostojio ni da ugasim motor. U roku od dve sekunde čuvar parkinga hotela već je trčao ka meni.

„Gospodine Gustani!“, pozdravi me, popravljajući usput neprijetno izgužvanu uniformu. „Da li ste lepo proveli vikend?“, upita me kao i uvek.

„Fantastično, hvala. Igrao sam tenis i pobedio. Šta još čovek može da poželi?“, odgovorih mu dok sam uzimao jaknu i torbu. Obukao sam svoju petrolej-plavu jaknu, od čiste vune, klasičan *Zenjin* model. Ne poput onih užasnih koje se mogu videti okolo ovih dana, kod muškaraca umotanih u odela nepravilnih oblika, jadničci svi izgledaju kao da se dave u sopstvenoj garderobi. Pantalone prekratke i uske, komercijalna roba najgore vrste, kao što sam često ponavljao svom prijatelju Lorencu, jednom od retkih ljudi koje poznajem a koji uspeva da iznese slične modele a da ne izgleda smešno. Činjenica je da u njegovom slučaju, često i rado, ljudi pogled zaustave na njegovom licu. Niko i ne spušta pogled da proveri šta je obukao. A sigurno to ne rade ni žene: njihov jedini cilj je da za najkraće moguće vreme smisle način kako da ga izvuku iz odela. Kakvog god da je kroja. Užasno ili ne. Jer, iako je apsolutno nepravedno, lepima smo oprostili i nastavljamo da opraštamo sve... uključujući i loš ukus.

„Previše pobeđujete, gospodine“, primeti mladić sa dobrodušnim osmehom.

Prasnuh u smeh zabavljen njegovom drskošću; u svetu naseljenom sada isključivo ljudima koji su šampioni u ekstremnom ulizivanju, iskrenost je retka roba. „Kažeš to jer si još uvek mlad. Ne postoji previše kada se radi o uspehu. Zapamti to.“ Zatim mu mahnuh u znak pozdrava i krenuh ka Via Đezu, praćen zvukom mog motora. Muzika, prava muzika za moje uši.

Obični ljudi se ne parkiraju svaki dan u *For sizons*, shvatam to. Ali moje stanje nije baš normalno i obično. Ja sam jedan od onih privilegovanih koje s lakoćom zamrzite u ovom istorijskom momentu u kojem pamet i naporan rad nisu uvek dovoljni da opravdaju određeno blagostanje.

Zato što je lako mrzeti.

Štaviše, otrcano je.

Naravno, niko mi nikad ne zavidi na satima i satima rada, samo na krajnjem proizvodu mog truda. Ali ni ovo ne iznenađuje, zar ne?

Prva stvar koju radim, nakon što pozdravim svoj *maserati*, jeste da potražim u jakni paklicu cigareta, kojih ne uspevam da se odrekнем.

Apsolutno sam svestan da ubijaju. Nema potrebe da mi to naglašavaju katastrofičnim natpisima na paklicama. Koeficijent inteligencije mi je iznenađujuće visok, i da, odlično znam da mi pušenje ne produžava život. Ali neće ga produžiti ni svakodnevni stres kojem sam izložen, ili nezdravi vazduh koji se udiše u skoro svakom gradu. Stoga, kad sam već u kontaktu sa dovoljnim brojem faktora koji izazivaju preranu smrt, ne vidim zašto bih se lišio mojih voljenih cigareta.

Umreću, to smo se složili.

Ali će umreti i mnogi drugi gnjavatori koji me smaraju da prestanem sa tom navikom. Neko će, verovatno, umreti i pre mene. Zato što u suštini stvari tako funkcionišu. Pogrešno i nepravedno.

Nisam ja napisao pravila igre...

Ova je ljubav katastrofa u najavi

Skrećem u Via dela Spiga. Zapravo, to baš i nije uobičajeno mesto za kancelarije finansijera. Racionalno govoreći, nije možda ni najpogodnije. Ali u jednom prošlom životu majka me je često vikendima dovođila u šetnju u ovaj deo grada. Pretpostavljam da se dečja fascinacija oduprla vremenu i porodičnim dramama čak i protiv svoje volje. Čudno, ali nastavljam da gajim lepe uspomene na ta podneva kad sam držao mamu za ruku i kad sam bio prilično mali da ikad dovođim u pitanje njena uverenja. Beskorisno je reći da se sa odraštanjem sve promenilo. Mislim da sam u jednom momentu sumnjao u svaku njenu ideju. Očigledno u sve osim jedne, čim sam Via dela Spiga izabrao kao lokaciju za svoju kancelariju.

Moderan život ne ostavlja mesta osetljivima i uvek sam činio sve što sam mogao da iskorenim najmanji trag slabosti iz svoje ličnosti. Eto zašto me, ako ni zbog čega drugog, razveseljava zamisao da su prostori za kancelarije u svakom slučaju odlični, svetli i funkcionalni, sa tihim prostorijama i salom za sastanke koja odiše savršenstvom.

Mana ovih drevnih zgrada uđenutih u polupešačku ulicu jeste što nema dovoljno parking mesta. Bar ne za sve. Ko prvi stigne, zauzima bolje mesto, na radost neosocijalista svugde, još jedna kategorija veoma popularna ovih dana. Čak ni Marks lično nije mogao predvideti takav masovni preporod određenih ideja, posebno s druge strane okeana.

Beskorisno je reći da sam ja bio taj koji je poslednji stigao, pre tri godine. Agent za nekretnine koji mi je iznajmio kancelariju razuveravao me je govoreći mi kako će ubrzo jedan od stanara, vremešna gospođa Fumagali, debelo zašla u osamdesete i koja je do sada uspešno prevazilazila probleme duboke starosti, biti prisiljena da ukloni svoj auto i oslobodi parking mesto. Htela – ne htela.

Da, da, kako da ne...

Svakog jutra njen rasklimatani *fića* je tu na vidiku da me podseti da starica nema ni najmanju nameru ni da umre ni da prestane da vozi.

Neko je proširio glasinu da se sa oduzimanjem vozačke dozvole stari ljudi deprimiraju i razbole, zbog čega se niko ne usuđuje da to i uradi.

Lepo vreme mora da je ubedilo gospođu Fumagali da promoli nos iz kuće, tako da je susretih odmah na ulazu.

„Dobar dan“, pozdravih je veselo.

Uputi mi sumnjičav pogled. „Dobar dan i vama, i ne, nemam ni najmanju nameru da se rešim svog automobila.“

Rekao sam da je stara, ne i glupa.

„Da, ali niste čuli današnju ponudu: sa novcem koji biste dobili od prodaje svog parking mesta mogli biste da priuštite taksi do kraja svog života“, pokušavam da je stavim u iskušenje.

„Ne, hvala, to bi bilo apsolutno kontraproduktivno za moje zdravlje. Zna li koja je tajna dugog života?“, upita me.

„Radost koja dolazi kad prevarite Penzioni fond u proračunima i premašite prosečni životni vek?“, pretpostavih ozbiljno. To mi se čini više nego časna motivacija za dostizanje sto godina.

„Ponekad izgovarate prave budalaštine“, obrati mi se kao što bi se obratila kakvom tupavom školarcu. „Ne, gospodine Gustani, tajna je u hodanju. Svakog dana, bez izuzetka.“

„Tačno, kažem vam to za vaše dobro: prodate mi svoje mesto i šetajte slobodno koliko vam duša želi. A i čini mi se, bez uvrede, da ne koristite automobil baš često...“

„Jednom mesečno“, izjavi, potvrđujući moje sumnje. „Ali ne, neću ga prodati, u svakom slučaju.“ Činilo mi se da je naročito zadovoljna što je uspela da me razočara.

Osim hodanja, i zloba pojedine ljude drži u životu. To sam oduvek znao.

„Pa, ako se predomislite...“

„Ali neću“, potvrdi bez trunke kolebanja.

„... znate gde možete da me nađete. Želim vam predivan dan, gospođu Fumagali.“ I možda da se usput sapletete i prestanete da vozite jednom zauvek...

Ova je ljubav katastrofa u najavi

„I vama.“

Pažljivo je posmatram dok se udaljava, sitna, mršava i sa crvenom torbicom pod rukom. Ne uspevam da uradim ništa osim da udahnem, još jednom bacajući pogled na karoseriju krntije, takođe crvene boje, i mudro odlučujem da se ne razbesnim, već nastavljam ka kancelariji. Ponedeljkom u ovo vreme priliv klijenata je slab i čekao me je samo poslednji od stažista koje smo zaposlili. Da ispadnemo dobri i nastavimo da gajimo korisna prijateljstva sa Univerzitetom Bokoni, pridružili smo se pre nekog vremena univerzitetskom programu pomoću kog dozvoljavamo ovim žutokljuncima sa jadnim pokušajima da vežu kravatu da urone u fantastični svet privatnog kapitala. Ah, naravno, radi se takođe o odlično obrazovanim radnicima po niskoj ceni, zašto onda to ne iskoristiti? Ako bih morao da izrazim lično mišljenje, definisao bih pripravnike kao meso za klanicu, poslednju kariku u lancu finansijskih kompanija, ali ogorčenost zbog razumnih stvari nije više u modi ovih dana i stvarno ne vidim zašto je na meni da ukažem na određene očiglednosti.

Moja savest ih registruje, ali ipak ćutim. Ljudi to rade za mnogo gore stvari.

„Dobar dan, gospodine Gustani“, pozdravi me, skaćući u stav mirno, kao da se upravo vratio sa vojne akademije. „Ostavio sam vam časopise na radnom stolu, kao i uvek.“

Finansijski časopisi su prilično dosadni ponedeljkom, osim ako neko nije ljubitelj aneksa o oporezivanju (retko to jesu čak i poreski savetnici, a kamoli ostali), ali ne dodajem nijedan od svojih uobičajenih zlobnih komentara jer mi ovog jutra izgleda već dovoljno uznemireno.

„Hvala, Karlo“, zahvaljujem mu koračajući ka svojoj kancelariji.

„U stvari, Stefano“, ispravlja me bojažljivim glasom nakon što sam odmakao.

Okrećem se i zbunjeno ga posmatram. „Molim?“

„Moje ime... pa, ne zovem se Karlo, već Stefano.“ Izjavljuje i nervozno se smeje.

„Ah, ali razmisli... Reklo bi se da imaš facu Karla.“ I nastavljam pravo ka svojoj kancelariji i svom miru. Već sam pročitao najvažnije mejlove dok sam doručkovao i sad mi ostaje da se usredsredim na preostale.

Krajičkom oka pratim Karla koji nekoliko puta gore-dole prolazi kroz hodnik. Čudno dete; ko zna kog je đavola on izabran. Sigurno ja to nisam uradio. Nikad mi ne dozvoljavaju da komuniciram sa stažistima pre nego što krvlju potpišu ugovor.

Izgleda da ih to plaši.

Stvarno ne razumem zašto.

Još uvek sam pio svoju kafu kad je Ludoviko prekoračio prag moje kancelarije. „Čao, Edo, sve u redu?“, pita me moj prijatelj i poslovni partner, udobno se smeštajući u fotelju ispred mene.

„Sjajno. Jesi li video odgovor koji nam je poslao komercijalista fonda Avant? Nema ni govora da ulazimo u posao pod njihovim uslovima.“

Ludoviko je jedan grmalj i kada se pomeri na stolici, drvene daske starog poda ne mogu a da ne zaškripe, ispoljavajući sve svoje nezadovoljstvo. „Potrudi se. Nazovi ga i kenjaj kako samo ti znaš“, predloži mi.

„Meni uvek ostaju neprijatni telefonski pozivi, ah...“, dodadoh poluozbiljno.

„Znaš kako funkcioniše: šaljemo Lorenca kada je potrebno da nekoga zadivimo fizičkim izgledom, pribegavamo tebi kada se radi o upotrebi malo jačih metoda, a ja se bacam u okršaj sa pregovaračima sa kojima su potrebne bele rukavice. A ovi iz fonda Avanti ne spadaju u poslednju kategoriju, sudeći po imejlu“, blaženo zaključi.

„OK, OK, pozvaću ih kasnije. Uzgred, jel' se sećaš ko je od nas zaposlio Karla?“, pitam ga odjednom

„Karlo? Ko je Karlo?“, upita Lorenzo ulazeći u moju kancelariju.

„Moj stažista s naočarima.“

Ova je ljubav katastrofa u najavi

„Hoćeš da kažeš Stefano...“, ispravi me Lorenzo vrteći glavom i smejući se.

„Karlo, Stefano... jaka stvar. Koji od vas dvojice ga je zaposlio?“

„To sam bio ja“, odgovori mi Ludoviko.

„Ah...“, samo prokomentarisah.

„Mrzim kada to radiš“, dade mi do znanja. „Ah, šta?“

„Ah, mislio sam da je to uradio Lorenzo. U svakom slučaju, zanimljivo...“ Ne, nemam ni najmanju nameru da mu olakšam život. Ne bi bilo zanimljivo.

Obojica mojih prijatelja zavrteše glavom i vratiše se poslu. Ja, umesto toga, uzeh paklicu cigareta i priđoh otvorenom prozoru da im ne bih smetao.

„Jel' baš moraš da pušiš?“, požali se Lorenzo. Lori je do besvesti pobornik sporta i zdravog života. Zbog toga što više voli da ignoriše statistike o smrtnosti kod ljudi koji se bave našom profesijom. Možeš trčati koliko želiš (što je u njegovom slučaju mnogo), ali ipak rizikuješ da otegneš papke pre većine ljudi. Ljubitelji *risk menadžmenta* bi rekli da naša profesija predstavlja rizik debelih repova. Naravno, na engleskom to zvuči mnogo bolje, kao i većina finansijskih termina: *fat tails*. Pod terminom „fat“ misli se na verovatnoću učestalosti veću od one koja se dešava prema normalnoj Gausovoj raspodeli, pogrešnoj osnovi proračuna svakog oblika modernog statističkog brojanja. Stoga, razumejući bolje od većine pravu prirodu mog raspona poverenja, samo dodadoh: „Da, moram.“ Šalu na stranu, uvek sam i više nego pažljiv i pušim pored prozora da ne zatrujem i ostale.

„Između ostalog, gospodin Beltrami me je nazvao da se najavi da će svratiti danas po podne“, obavesti nas Ludoviko.

Pokušavam da ne prasnem u smeh. „Žena mu je organizovala ne zna se koji po redu turnir u bridžu i hoće da pobegne iz kuće?“ Pensionisani preduzetnici su najtužnija sorta ljudi sa kojima sam ikad imao posla. A upoznao sam mnoge ljude...

„Verovatno. Ili se možda samo dosađuje. Natuknuo mi je da ima briljantnu ideju i želi da nam je ispriča.“

„Blagi bože...“, prokomentarisala zabrinuto čak i Lorenzo, uglavnom prilično smiren. „Koje sad sranje od firme nekog svog prijatelja hoće da nas ubedi da kupimo?“

Cenim što je to on rekao. Da je to izašlo iz njegovih usta, kao i obično, bilo bi prokomentarisano da sam seronja. U stvari, volim kad se stvari nazovu pravim imenom.

„Mislite da on zna da je ovo preduzeće za upravljanje imovinom i da se bavimo privatnim kapitalom? Ne, jer je u poslednje vreme izmislio ovu antipatičnu ulogu lovca na prevare – hmmm, veliki poslovi – što se ne slaže sa sumama koje nam je on sam dodelio na upravljanje...“, prokomentarisah.

„Upravo zato što je on jedan od naših najboljih investitora, ne možemo da uradimo ništa drugo osim da ga primimo, smeškamo se i odgovorimo sa ne i hvala“, opomenu nas Ludoviko.

Kao da to nismo znali. „Na kraju će me ubiti blistavi svet odnosa s javnošću. Stvarno kažem: neko bi pomislio da stres stvara složenost naših projekata, vrednost duga u odnosu na kapital, banke koje ne žele da nam daju zajmove po razumnim stopama, ali ne. Banalni svet odnosa s javnošću prouzrokovaoće mi gastritis.“

„Ne želim da budem glasnik loših vesti, ali to će biti zbog pušenja“, bocnu me Lorenzo.

„Ne, već zato što radim četrnaest sati dnevno. Svaki dan. Uključujući subotu i nedelju kad mi zapadne da igram tenis sa ko zna čijom decom, unucima, prijateljima.“

„Tvoja je krivica što nećeš da se prebaciš na golf“, dodade Ludoviko.

„Hvala bogu! Malo toga me deprimira više od igranja golfa sa dosadnim ljudima. U tenisu bar uspevam da dam sebi malo oduška i pobedim.“

„Ali i golf je jednako takmičarski kao i tenis“, pokušava da me ubedi.

Ova je ljubav katastrofa u najavi

„Važi, kako da ne... Vidim kako iz vaših uglednih prijatelja izbija takmičarski duh...“, odgovaram sarkastično. Radi se o sledećem: što se tiče finansija, nas trojica ćemo uvek biti tri musketara, ali kada se radi o ukorenjenim porodičnim i ličnim navikama, nikada neću dostići njihov nivo. Dobrovoljno ili ne, nije ni bitno. Određeni stilovi života, koliko god godina da udišete isti vazduh, prirodni su samo ako ste rođeni i odrasli među tim ljudima. A ja, skromno, ne bih mogao da se spustim do terena za golf.

Naravno, nisam rođen ni da igram tenis, ali šljaka mi se sviđa, pobeđivanje, zbog čega nisam imao problema da prvo dostignem a zatim i prevaziđem nivo onih koji su prohodali na teniskom terenu. Samo je pitanje dobre volje. Da bude jasno: mogao bih da kupim set bezobrazno skupih štapova za golf i naučim kako da šaljem loptice preko lažnog jezerceta. Ali ne želim. I prilično sam ponosan na to.

„Niko ovde ne definiše golf kao sport 'visoke napetosti'“, napomenu Ludoviko.

„Naravno. Ako ćemo biti iskreni, imao bih problema da ga uopšte svrstam među sport...“

Prekorno me pogleda. „Ostaje činjenica da između rupa čovek uspeva da priča o poslu mnogo bolje nego dok uzduž i popreko trči po teniskom terenu.“

Prezirem činjenicu što je bar delimično u pravu.

Još jedno pola sata analiziramo ugovore koje imamo na stolu, one koji su već zaključeni ali se moraju držati pod strogom kontrolom i na kraju slede oni koji su već dobro podmazani. Zadovoljni onim što smo rekli, svaki od nas povlači se u svoju kancelariju i hvata se za telefon. I tako to funkcioniše: konferencijski poziv sa prvim advokatom, zatim sa drugim, a često čak i sa trećim. Koji se odnosi na prvog računovođu, zatim na drugog, a često i rado na trećeg. Svaki ima svoje specifične veštine i svaki preživljava pretvarajući se da je neophodan. Potrebni su vreme i strpljenje, jednako kao i sposobnost naslućivanja onoga što druga strana ne želi da ti kaže. Često je ono

što se prećutkuje bitnije od onoga o čemu na kraju diskutujemo. Ne znam da li i u drugim profesijama postoji sličan paradoks, ali je u privatnom kapitalu to pomalo životno pravilo. Mi smo čarobnjaci, vidovnjaci ili kurvini sinovi, zavisno od potrebe.

Ručamo na brzinu u obližnjem restoranu i uspevamo da stignemo na sastanak sa gospodinom Beltramijem koji nas već čeka u kancelariji. Novi stažista je ljubičast u licu od napora koji je uložio da zabavi našeg gosta. Smejem se uprkos tome što znam kako mu je, i ja sam se mučio da prevaziđem urođenu stidljivost u kontaktima sa pojedinim ljudima kada sam pravio prve korake u ovom poslu. Ah, davna vremena.

„Gospodine Beltrami, kakvo zadovoljstvo“, pozdravljam našeg investitora pozivajući ga u svoju kancelariju. „Videli smo se i prošle nedelje, ali je ipak zadovoljstvo“, ne odolevam da ga ne zadirkujem.

Ne iznenađuje me što ne shvata provokaciju; mirno se smešta u fotelju ispred mene. „Imam genijalnu ideju“, počinje, ne čekajući ni sekunde. Krajičkom oka hvatam Ludovikov pogled kojim nas je pratio sve do kancelarije. Da, čak i moj kolega izgleda uznemireno.

„Mi obožavamo genijalne ideje, zar ne?“, komentariše namigujući mi.

„Obožavamo“, potvrđujem.

„Evo, dugo sam razmišljao i došao sam do zaključka da moramo da oformimo SPAC.“

Dobrih pet sekundi ni ja ni Ludoviko ne otvaramo usta.

Lorenzo je spasen zahvaljujući konferencijskom pozivu koji traje otkad smo se vratili sa ručka.

„SPAC“, ponavljam trećući.

„Da. Znae šta to predstavlja, zar ne?“, pita me skoro bojažljivo.

Tako sam blizu da umrem od smeha. „Da, verujem da znam šta je *Special Purpose Acquisition Company*...“, promrmljah. Ako je i bilo sarkazma u mom glasu, bilo je to protiv moje volje.